Ч. 48. Второк 2 (15 марта) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Зміна на Угорщині. — Діло реформи в Македонії. — З поля російско-японьскої війни.)

Суботнішне засідане палати послів було знов бурливе. По відкритю засіданя приступлено до дословного відчитуваня інтерпеляций і при тім зараз розпочала ся буча. Коли відчитувано інтерпеляциї німецких партий в справі студентских демонстраций у Відни, прийшло межи Німцями а Чехами до острої перепалки. Чехи обступили були президию і трибуну секретаря та переривали читане всілякими лайками. Страньский крикнув: У нас товпа лиш на улици, а у Відни засідає она в ректораті! (Натяк на ректора віденьского університету, котрий видав був відозву в справі розрухів в Празі). На то підняли німецкі посли страшний крик.

По якімсь часі, коли вже трохи успокоїло ся, відчитувано інтерпеляциї дальше аж до пів до 3 год. Тоді посол Ратай зажадав поіменного голосованя над єго внесенем, щоби петициї друковано в стенографічнім протоколі. На то відозвав ся пос. Вольф і сказав, що Німці не повинні призволити на то, щоби Чехи робили собі жарти. Зробила ся страшна буча, Чехи стали кликати до Вольфа: „Цукор“, „пані Зайдлева“ (натяк на скандалічний процес Вольфа); Вольф прискочив до пос. Скалі і було би прийшло до бійки, як би не другі посли.

По довгих криках і чотирох поіменних голосованях, котрі тягнули ся аж до 5 год., забрав слово др. Кербер щоби відповісти на німецкі і чеські інтерпеляциї в справі студентских демонстраций на віденьскім університеті. Президент міністрів заявив, що доки славяньскі студенти, учащаючи на віденьский університет шанують постанови, доти мають забезпечену всяку охорону. Правительство мимо сцен на університеті полишило студентам їх упривилеєване становище, але готове перешкодити всяким ексцесам та недопустити до непокоєня спокійного і працьовитого населения міста Відня. По ухваленю внесеня комісиї для нагани пос. Штайнови закрито засідане і слідуюче назначено на нині.

В угорских кругах політичних говорять, що президент міністрів ґр. Тіса зараз по тім, коли дня 10 с. м. настала так рішуча а несподівана зміна в парляментарній ситуациї на Угорщині, повідомив о тім телеґрафічно Цісаря і одержав опісля депешу від Монарха, в котрій тойже заявив президентови міністрів своє найщирійше признане. — Вже вчера ухвалив угорский парлямент закон о континґенті рекрутів в другім і третім читаню а відтак приступив до дискусиї над провізориєю буджетовою за перші 4 місяці с. р.

З Послідного звіту цивільних аґентів для Македониї виходить, що реформа в Македониї, хоч би й не поступала так скоро, як би того хтось хотів або сподівав ся, то все-таки веде ся дальше і може тепер повеличати ся гарними успіхами. Із звіту аґентів, присланого до Константинополя, виходить насамперед, що они ділають у великій згоді і порозуміню з ґенеральним інспектором Гільмі-пашою і доси ось що зробили: 1) Аґенти старали ся о то, щоби македоньских втікачів спровадити назад до краю і в сій справі ведуть ся ще переговори. — 2) Они заняли ся справою відбудови знищених домів. Для сеї справи утворено дораджуючу комісию з репрезентантів пяти народностий а аґенти порозуміли ся, з тою комісиєю та з комісиями місцевими і з около 10.000 розвалених домів побудували на ново 6000 коштом 15.000 фунтів. Около половину з 50.000 людий без стріхи і зарібку, іменно же женщини і мужчини нижше 16, а висше 50 літ наділено запомогами по 55 на голову місячно (11 К 50 сот.), по найбільшій части в монастирскім вілаєті; на то має ся 21.000 фунтів, котрі вистануть аж до 28 марта. Філіям банку рільничого наказано давати позички на 6 процент, а господарям в Мо-

---

28)

Сліди їздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

— Норберте! Як можеш ти щось так страшного говорити, коли признане того чоловіка увільняє раз на все сер Еверарда від всякого підозріня? — скрикнула тітка Дора.

— Гадаєте? То ви уважали єго за убийника так довго, доки аж другий не признав ся до злочину?

— Я не кажу ні слова, Норберте!

— Так. Ви підозрівали єго — ви знали, що він то зробив — а однако ви допустили, щоби я заручив ся з Валлию.

— Чиж я мала на стілько сили, аби тому оперти ся? Ти осьвідчив ся їй, заки я о тім довідала ся. Я мала иншу гадку, я надіяла ся чого иншого. То що стало ся, заскочило мене неприготовленою. Що до мого підозріня против сер Еверарда, то оно було неясне — мутне — для мене так страшне, що я сама перед собою не сьміла до него признати ся. Признане Варґаса увільнило мене від тої муки.

— А передомною признане того чоловіка створило таку пропасть, що я не сьмів заглянути в неї, доки Валлі була моєю судженою. Тепер —

— Ти чей не схочеш виставляти на встид вітця любленої тобою дівчини — бо ти все ще любиш, єї правда, Норберте?

— Цілим серцем!

— Навіть, колиб ти єї цілком не любив, колиб ти бачив в ній лише хороше, миле єство, що всі, котрі єї знають, в ній бачать, то з твоєї сторони було би лютостию виступати против єї вітця з таким страшим обжалованем. Впрочім, де ти маєш докази, які би підперли то нечуване підозріне? Не маєш ніяких, бодай ніяких певних.

— Бог знає, що мені діяти — сказав Норберт. — Говорю з вами, як з ніяким иншим чоловіком на сьвіті, бо знаю, що ви, тітко Доро, маєте те саме підозріне що й я.

— Лише тому, бо знаю, що Еверардови Андініянови стала ся дуже тяжка кривда. Примушуєш мене, Норберте, говорити о тих річах, видвигати на верх обставини, на котрі повинно би ся вже давно забути. Ти знаєш, як я любила твого вітця, а однако не можу заперечити, що він сер Еверарда Андініяна підло зрадив. Будь же розумний, Норберте. Нехай собі та темна справа спочиває в забутю, а ти лиши найвисшому судиї месть над убийником твого вітця.

Норберт мовчав. Закид невірности і зради, який піднесла против єго вітця сестра, що єго так горячо любила, діймив сина незвичайно болючо. Він знав, як тітка Дора любить правду, знав єї сильне почуте справедливости. Був пересьвідчений о тім, що такого обжалованя против улюбленого брата без несумнівних доказів она не висказала би. З другої сторони повинен він був бути приготовлений на таке відкрите. Бо инакше, чи міг він хоч би на хвильку подумати, що сер Еверард задля неоправданої зависти став скритоубийником! Лиш віра в зраду приятеля, лише глубока, тяжка кривда, котрої ніколи не можна відплатити, могла розумного чоловіка пхнути на такий злочин. О скілько обставини, які привели сер Еверарда до пересьвідченя о вині Вальтера Блека, були оправдані, над тим Норберт ніколи не думав. Перед єго очима стояв доси лиш один образ і той всі инші роздумуваня закривав — а то образ убитого вітця в повнім розцьвіті житя.

Ні одно з них не промовило вже ні слова; але пригадка на ту розмову вбила ся глубого в память молодого чоловіка і глубоко єго знеохотила.

Коли би не було коло него Лісї Гардман, він був би попав знов в той безнадійний стан глубокої знеохоти, яким розпочала ся єго небезпечна недуга. Але Лісяя не дала єму дармувати. Она заохочувала єго до праці над справами, що єго займали. Она вказувала таке заняте для єго улюблених намірів і поглядів, що додала єму в тій тяжкій порі єго житя нових сил.

— Знаєш, Лісю, що ти маєш в собі більше щось сестричного, як мої рідні сестри? — сказав раз до неї Норберт.

Лісяя приймила ту похвалу не безусловно.

— Тішу ся, що можу бути тобі помічною — сказала вкінци. — Я тобі і твоїй родині тілько завдячую, що чую ся щасливою,

настири уділено доси 51.000 фунтів позичок. Люди взяли ся вже поля обробляти. — 3) Гільмі-паша постарав ся в Константинополи за радою аґентів о загальну амнестию. — 4) Аґенти займали ся справою узброєня християньских польових, а наконець — 5) справою спорів о церков і школу межи приклонниками константинопольского патріархату і болгарского екзархату.

Послїдне бомбардоване Порт-Артура Японцями наробило там, як здає ся, значної шкоди, бо хоч оглядна телеґрама Алексієва до царя каже, що бомбардоване не мало ніякого успіху і у варстатах працьовано дальше, мимо того, що падали японьскі бомби, то все таки росийска аґентия телеґрафічна розповідає про страшні сцени які діяли ся в тій кріпости: Підчас бомбардованя Порт Артура — доносить згадана аґентия — японьскою фльотою дня 10 марта потерпіло найбільше нове місто (положене далеко в глубині поза самим портом *Ред.*). Один ґранат упав перед дім адвоката Сидорского а кусні з него обсипали жінку полковника Транка; єї донці кусень ґранату урвав голову а Сидорского убив на місци. Панна Валєрия (мабуть Сидорска), ранена куснем ґранату тяжко в груди, згинула в шпитали серед страшних мук. Згинув також один Хінець а кількох єсть ранених. На двірци зелїзницї ґранати розбили два ваґони. Команданта Штесля і єго штаб обсипали так само кусні ґранатів, але нікого не ранили. На горі Золотій поручник Вахні одержав від ґранату контузию а кількох вояків покалїчило. Один японьский корабель, поцілений росийскою бомбою мусів борзо відплисти.

Коли би повірити вісти, яку одержала „Köln. Ztg.“, як каже, з хіньского жерела, то Японці мали би висісти на беріг в Татунґкав і побили там росийске військо і обсадили Татунґван і Антун (всї місцевости положені на манджурскім боцї коло устя ріки Ялю). Здаєсь однакож, що тота вість єсть так само неправдива, як неправдивою, показала ся й тота, після котрої Японцї мали взяти манджурске місто Фенґванґченґ і стоять вже лиш на 17 миль далеко від Нючванґу.

Новинки.

Львів дня 14-го марта 1904.

— **ВПреосьв. Митрополит ґр. А. Шептицкий** повернув в суботу з Відня до Львова.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** вилучила громаду Янївку в тернопільскім окрузї із шкільного заряду в Загробели і зорґанїзувала в Янївцї 1-кл. шк.; — дальше зорґанїзувала 1-кл. шк.: в Безмиговій дільній, лїского округа, в Завадці і в Дидьовій, турчаньского округа; — перемінила: 4-кл. мішану школу в Янові на городецкім передмістю на 4-кл. мужеску і 4-кл. жіночу; 3-кл. шк. на передмістю „Задвірнім“ в Дрогобичи на 4-кл.; 3-кл. шк. в Устю спискокскім, борщівского округа, на 4-кл.; 2-кл. шк. в Пробіжній, гусятиньского округа, на 4-кл.; 2-кл. школу в Свиржи, перемишляньского округа, на 4-кл. і 1-кл. школи на 2-кл.: в Заваді ужівскій, березівского округа, в Курянах бережаньского округа, в Острівци, коломийского і в Літини, дрогобицкого округа; — установила II посаду греко-кат. катихила в Тисьменици; — порїпила будову мужескої шк. з 9-ма викладовими салями в Раві Руській при підмозї краєвого шкільного фонду; признала безпроцентові позички на будову шкіл: в Курдванівцї, бучацкого округа, 3000 кор. і в Новосїлцї, бобрецкого округа, 1800 К.

— **Будова руского театру у Львові.** В справі парцеляциї частини реальности, закупленої комітетом під будову руского театру у Львові, др. Кость Левицкий іменем комітету представив львівскій міскій радї проєкт тої парцеляциї. Міска рада на четверговім засїданю приняла сей проєкт з деякими змінами, однак під условем, що перед виданем дозволу на парцеляцию комітет театральний предложить маґістратови нївеляцийний плян, а заки приступить до будови театру, зложить в міскій касі квоту 16.000 К на кошт урядженя нових на тій реальности улиць.

— **Завернені еміґранти.** На зелїзничім двірци в Кракові задержала поліция в четвер 3 еміґрантів: Гната Васильчука, Прокопа Олїйника і Михайла Гаврилюка з причини, що не мали нї пашпортів нї гроший потрібних на дорогу. Всї они мають бути відставлені до місця приналежности. Їхали до Америки на заробок.

— **Самоубийство банкира.** З Франкфурта в Німеччині доносять, що застрілив ся там оногди Адальберт Жаффе, спільник банкового дому Жаффе і С-ка в Тріері. Причиною самоубийства був лихий стан маєткових інтересів.

— **Страшна пригода.** З Тарнова доносять: Дванайцятьлїтна дочка мельника в Збилітівскій горі, Якова Врони, переходячи оногди попри млиньскі колеса, посовгнула ся так нещасливо, що упала поміж колеса і погибла на місци. Страшно покалїчене тїло дївчини видобуто зпід колїс по задержаню руху в млинї.

— **Величезні дефравдациї** і обманьства викрито — як доносять з Вашинґтону — в управі американьских почт. Украдено там звиж 5 міліонів долярів. В справу замішаних єсть чотирох сенаторів і цїлий ряд найвисших американьских урядників.

— **З Заліщик** доносять: Кандидати тутешної учительскої семинариї устроїли оногдї вечерок в честь Шевченка і Міцкевича. Чистий дохід 100 кор. призначено на інтернат.

— **Віче слухачів академії ветеринарії** відбуло ся перед кількома днями у Львові в справі узисканя докторату і реорґанїзациї військової служби для однорічних охотників ветеринарских. Ухвалено відповідні резолюциї з домаганем між иншим продовженя речинця розпочинаня однорічної військової служби, принайменше до 26 року житя, бо перед тим часом тепер майже нї оден студент ветеринариї не може одержати диплому докторату.

— **Судова розправа** в справі нападу на ректора львівского університету о. Фіялка відбуває ся нинї в III секциї пов. суду у Львові перед секретарем суду п. Чернявским. Яко обжаловані стають студенти університету: Микола Стадник, Методий Огородник, Франц Марисюк, Лев Ганкевич, Іван Луцїв, Микола Бабин, Іван Галущиньский, Артур Зелїб, Осип Касальский, Віктор Петрикевич, Іляріон Брикович, Роман Стельмахів і Альфред Єловицкий. Обжаловані відповідають за переступ § 312 (обида урядника в службі) і § 314 (перешкоджене урядникови в єго чинности). До розправи пекликано 91 сьвідків.

коли можу хоч би якою дрібничкою вам відплатити ся.

— Не будь же знов така вражлива, Лїсю. Ти нї менї, нї нікому иншому з нас нічого не винна і не потребуєш нічим відплачувати ся. Ти права рука тїтки; що она робила би без тебе? Я не думав також о твоїй користности, коли прирівняв тебе до сестри. Секретарку або читачку можна чейже мати за якусь платню; тому менї навіть не при голові задля того бути для тебе цїле житє вдячним. То що мене з твоєї сторони зворушує, то твоє співчутє для мене, зрозуміне тих гадок, які мене одушевляють.

Сидїли в сумерку, по обіді, в малім сальонї. Обі сестри грали крокета на мураві. Тїтка Дора читала по другій сторонї сальону коло вікна. Лїся сидїла з лицем похиленим над роботою.

— Які ті пальцї пильні! — замітив Норберт. — Знаєш, Лїсю, що то значить дармоване?

— Вскорі будеш мати і ти повно роботи коло виборів в Блекфордї — відповіла Лїся сьміючи ся.

— Що, ти гадаєш справдї, що я повинен старати ся о мандат з Блекфорду, як опорожнить ся?

— Певне. Такого чоловіка як ти Блекфорд потребує в парляментї — відповіла Лїся. — Мій сестрінець говорив менї, що старий Тільней, поступовий член парляменту з Блекфорду, наміряє зложити свій мандат. Він тепер недужий і мусить виїхати на полуднє. Отже було би цїлком справедливо, коли би він полишив по собі місце такому чоловікови, якого місто потребує.

— Добре, коли Тільней зложить мандат, то я спробую щастя. Зроблю то, хоч би лиш длятого, аби тобі доказати, який я тобі вдячний за твою доброту.

VI.

Новий чоловік.

Час, який собі назначила Іванна Бернард, аби вернути до Америки, вже давно минув, а она була все ще в службі панї Джоб і нї кроком не наближила ся до своєї цїли. Кождого дня писала до чоловіка і за кождим разом висказувала пересьвідчене, що має надію на щасливий конець своїх заходів, аби він не стратив терпеливости і не настав на єї безпроволочний поворот.

Єї побут під дахом лїкаря не мав отже поки що ніякого успіху. Пан Джоб говорив в присутности американьскої служницї так свобідно, немов би она була глуха і нїма. Але з єго бесїд дома не можна було витягнути так само нічого певного, як і з розмов єго по публичних льокалях. Здавало ся, що він богато знає, що річи страшні і важні замовчує, однако доси не сказав нічого ясно і рішучо. Всї єго натяки кінчили ся киванем голови, здвигненями плечий, підтяганем бров або зітханями, котрі, як Томплен справедливо замітив, могли значити всьо або нїчо. Панї Бернард любила дїти і тому скоро привикла до потомків пана Джоба; але коли перейшли тиждні і місяцї почала єї служба в чужім домі і єї добровільне прогнане томити і она відчувала чим раз більшу тугу за своїм власним домашним огнищем і своїми рідними дїтьми.

Постановила отже від'їхати при кінци мая. Перед своїм від'здом хотїла ще відвідати нещастного вязня в Портляндї. Она дуже добре знала, що ті відвідини будуть послїдні, що она свого нещасливого батька нїколи більше не побачить. Відтак хотїла вернути назад за Океан, до свого щасливого дому, де признає ся перед мужем, що єї подорож була даремна. Коли-б злочин єї вітця викидали в пізнїйшім житю єї дїтям, то они будуть мусїли перетерпіти той докір так само спокійно, як она терпить. Кожде людске житє має свої сьвітла і тїни, а як та тїнь буде трохи темнїйша як у неодного иншого чоловіка, то спокійно і з покорою треба то на собі перенести. Більше — сказала собі — не може она зробити.

Она установила день свого від'їзду і заповіла то в приписанім речинци панї Джоб.

— То нещастє — зітхала панї Джоб. — Коли дістану добру служницю до дїтий, то зараз каже менї, що їде до Америки. Тепер буду мусїла знов глядати за служницею, а тут годї що доброго найти.

Коли панї Джоб мала свої причини жалувати ся на невигоди із сторони женьскої прислуги, то доктор Джоб з своєї сторони звичайно доказував, що кухарки і всї служницї суть ангелами в порівнаню з мужескою службою: льокаями або т. зв. хлопцями до всього. Пан Джоб вів тому безнастанно війну з своїм паробком, що мав доглядати коний і воза та як мав час, робити трохи в огородї. І пан Джоб дуже часто зміняв своїх паробків за всїлякі провини: за лїнивство, за пиятьство, за злодійство або вкінци за те, що паробок показував ся непоправним туманом. Але в послїдних часах наткнув ся і він так само як і єго жінка на щось лїпшого.

Той чоловік, що пильнував лиш своєї стайнї, цїлком єго вдоволяв. Вправдї був він кождого вечера в дуже чутливім настрою і мав таку одїж, що радше годилась би для страхопуда в поли як для чоловіка, однако коли одїв ся в лїберию пана Джоба і всунув свої тонкі ноги в пару старосьвітских холяв, виглядав як дуже добре вишколений льокай.

— Бог знає, звідки той чоловік і що він в своїм житю робив — говорив лїкар — але колись мусів він служити у якогось знатного пана.

— З „Труда“. По зрілій розвазї і точнім обчисленю як також з уваги на розвій нашого Товариства і розширеня его аґенд, рішили ся ми на відкрите склепу в нашім власнім домі так з готовими виробами наших робітень як також з ріжними материялами, потрібними до робіт жіночих. В тім нашім з кінцем сего місяця отворити ся маючім склепі знайдуть Впв. наші Пані' найбільший у Львові склад в полотнах правдиво льняних і бавовняних, біле столове, вишивки, гафти, коронки ручні і машинові і прочі додатки до біля. Наш сальон мод виставляти буде все свої роботи найновійшої моди, а наша робітня дамскої конфекциї заосмотрювати буде наш склеп в свої гарні і солідно виконані роботи. Обслугу гостий сего нашого склепу поручаємо нашим панночкам нами до сего підготовленим. Се наше нове підприємство поручаємо ласкавій опіці наших Впов. Пань і надіємо ся з него як найскорших результатів так для нашого Товариства як також взагалі для нашої суспільности. — *Дирекция.*

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 14 марта. Мимо замкненя університету студенти не перестали демонструвати. Німецкі студенти провокують студентів инших народностий. Оногди відбуло ся віче студентів славяньских, італїяньских і румуньских, на котрім президию віддано Італїянцям і відсьпівано в їх честь імн Ґарібальдіго.

Відень 14 марта. Вчера зібрали ся перед полуднем численні німецкі студенти перед університетом, а член комітету екзекутивного виголосив бесїду, в котрій сказав, що демонстрациї повинні би ся закінчити. Студенти крикнули „Гайль!“ і розійшли ся. Кілька Чехів крикнуло перед університетом: „До землї Німцями!“ а внаслїдок того прийшло до бійки з кількома студентами німецкими. Поліция зробила порядок.

Прага 14 марта. Вчера був на Перекопах великий рух, але спокою не нарушено. Німецкі студенти держали ся здалека від площи сьв. Вячеслава.

Токіо 14 марта. Бюро Райтера доносить: Маркґраф Іто, котрий має корейскому цїсареви вручити письмо від цїсаря японьского, виїхав з Токіо насамперед до Кобе. Жителї міста зробили ему на двірци овацию.

Петербург 14 марта. Росийска аґентия телеґрафічна доносить, що ґен. Жилїньский прислав слїдуючий рапорт з дня 12 марта: Після донесень корейских часописий висїло тепер на беріг в Ченамфо 18.000 Японцїв, котрі машерують до Фенґянґ. В Кенґсенґ (в північній Кореї) мало висїсти 500 Японцїв; 2000 Японцїв, що прибули вже давнїйше, машерують вздовж побережа до Ченґенґ. Прибуваючі з тих сторін Корейцї відкликують вісти о тих 2.500 Японцях. В Порт-Артурі і Владивостоцї спокій а в цїлій Манджуриї нема нїгде японьского війска. В північній Кореї добачено лиш дрібні японьскі патрулї.

Льондон 14 марта. Тутешні ранїшні часописи подають чутку з Токіо і Шанґаю, після котрої Росияни мали уступити ся з Порт Артура. (Чутка очевидно призначена на то, щоби було що опісля заперечити.)

Льондон 14 марта. „Льойд“ доносить з Йокагами, що пароход японьский „Шіншу Мару“ розбив ся коло Чемульпо і зовсїм страчений як набір так і само судно. (То був мабуть корабель, що віз провіянт за війском.

Льондон 14 марта. Бюро Райтера доносить під вчерашною датою: Росийский кружляк „Димитрий Донский“ задержав анґлїйский пароход „Martlake“ 12 миль на північ від Даміетти. Кружляк стрілив і анґлїйский пароход ставув. Двох росийских офіцирів вийшло на корабель і зажадали від капітана заяви, що поступає неутрально. Капітан парохода, що їхав з Батум до Індиї, дав заяву на письмі; зазначив в ній також, що вина за спізнене парохода спадає на росийский кружляк.

Нїхто не знав, звідки походив Тінкер. Так звучало імя, яким він себе назвав, хоч всї були чомусь пересьвідчені, що він не називає ся Тінкер. Коли ему хто звернув на то увагу і докоряв нещиростию, то він так відповідав:

— Перед девятнайцятьми лїтами виграв один кінь, що називав ся Тінкер першу нагороду на перегонах, правда? — питав він, а що той, з котрим він розмавляв звичайно нічого не знав про ті перегони, то по найбільшій части одержував Тінкер потверджуючу відповідь.

— Отже — говорив в такім случаю дальше новий паробок пана Джоба: коли імя Тінкер добре для того коня, то повинно бути добре й для мене.

Про свою минувшість не згадував він нїколи нї одним словом. Він зайшов був одного торгового дня до стайнї в заїздї „під павою“ і обернув ся до пана Джоба, що стояв там і прилядав ся, як якісь невправні руки запрягали его коня. Він чув — були слова Тінкера, що пан Джоб глядає паробка і прийшов наймити ся. Чи має сьвідоцтва? Нї, сьвідоцтв не має; не знає нї одного чоловіка в цїлій околици.

Пан Джоб не міг спершу рішити ся; однако досьвід научив его, що сьвідоцтва у служачого не мають ніякої вартости, а що попередного дня прогнав був свого паробка і сам мусів доглядати коний в стайни, то приймив на пробу зголосившого ся Тінкера.

— Коли не буду з вас вдоволений, то по тижднях відійдете — сказав лїкар, а Тінкер згодив ся на то і вступив до служби.

Вдоволив свого пана і лишив ся. То був дивно самотний чоловік і проводив цїлий свій вільний час в темній, брудній комірчинї побіч стайнї, котру пан Джоб називав своїм арсеналом. Тут пересиджував звичайно Тінкер свої вечері в товаристві чобіт, щіток і множества порожних фляшок з першою лїпшою ґазетою, яка ему впала в руки. Не любив товариства людий. Коли пив, то лише тут в тій самотній норі. Не потребував веселого товариства, аби ему смакував напиток. „Під трема головами цукру“ не знали его. Може встидав ся показуватись в своїх подертих лахах перед статочними людьми, які до того шинку заходили. А може вже з природи був настроєний до самотного житя.

В стайни всьо було як в зеркалї. Конї стояли все чистенькі і гладкі, упряж сьвітила ся, всьо було порядній̈ше як давно; лїкар був вдоволений і гордий на себе, що мав відвагу приймити до служби чоловіка, котрого нїхто не знав і без ніяких сьвідоцтв. Нараз — то було на більша днів перед наміреним від'їздом панї Бернард до Америки — зробив пан Джоб відкрите, яке в его відношеню до Тінкера викликало страшенну переміну.

Пивниця его не була дуже богата; запас вин не складав ся з найдорожших і найлїпших родів. Але хоч як бідно пивниця виглядала, носив пан Джоб ключ від неї все при собі. Мав досить значний запас пива, котре сам стягав до фляшок, кільканайцять фляшок портвайну на случай недуги і кількадесять фляшок шеррі для гостий; але в кутї пивниці, в вузкім заглубленю стіни переховував цїлком окремий род шкотскої горівки, яку ему прислав один приятель з Інвернес. Аби той укритий скарб ще лїпше забезпечити перед можливим нападом, уложив пан Джоб перед нишею, де лежала цїнна горівка, високий вал з фляшок з пивом. Майже з геройским самовідреченем держав ся пан Джоб постанови, аби не рушати горівки, доки она з часом не стане сильнїйшою.

— Нехай постоїть рік, два — говорив до жени. — Я не пияк, можу ждати. То дуже приємна річ, коли чоловік знає, що має в своїй пивници такий знаменитий напиток. (Д. б.)

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/6 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г 59 м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін В містї видають білети їзди: Агенция Ст Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і зложені книжки, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).